DOMSTOLENS DOM
7. februar 1985 [1]

I sag 135/83

angående en anmodning, som Raad van Beroep, Zwolle, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

H. B. M. Abels

mod

Direktionen for Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due og C. Kakouris, dommerne T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

*

1 — Processprog: Nederlandsk.

* efter at der er afgivet indlæg af:
— sagsøgeren Abels ved advokat J. van der Hel,
— sagsøgte Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie, under den skriftlige forhandling ved advokat J. H. Meijs og under den mundtlige forhandling ved advokat W. M. Levelt-Overmars,
— den nederlandske regering, under den skriftlige forhandling ved I. Verkade og under den mundtlige forhandling ved A. Bos som befuldmægtiget, bistået af advokat L. A. D. Keus,
— den danske regering ved L. Mikaelsen som befuldmægtiget,
— den franske regering ved G. Boivineau som befuldmægtiget,
— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved M. Beschel som befuldmægtiget, bistået af advokat F. Herbert,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. november 1984,

afsagt følgende

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved kendelse af 28. juni 1983, indgået til Domstolen den 11. juli 1983, har Raad van Beroep, Zwolle, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 77/187 af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter, eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag anlagt af H. B. M. Abels mod Direktionen for Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie (faglig forsikringsanstalt for metalindustrien og den elektrotekniske industri, herefter benævnt »Bedrijfsvereniging«).

3 Sagsøgeren i hovedsagen var ansat af anpartsselskabet Machinefabriek Thole BV (herefter benævnt »Thole«), Enschede, da dette ved Arrondissementsrechtbank Almelo's successive afgørelser opnåede »surséance van betaling« (en af retten meddelt betalingshenstand), henholdsvis foreløbigt og endeligt den 2. september 1981 og den 17. marts 1982, før selskabet den 9. juni 1982 blev erklæret konkurs. Under denne konkursbehandling blev virksomheden Thole, ved en aftale indgået af kuratoren, med virkning fra 10. juni 1982 overført til anpartsselskabet Transport Toepassing en Produktie BV (herefter benævnt »TTP«), Enschede, som drev virksomheden videre og overtog størstedelen af arbejdstagerne, herunder Abels.

4 Da denne hverken fra Thole eller fra TTP fik udbetalt løn for perioden 1.-9. juni 1982 og heller ikke feriegodtgørelse for den ferie, han havde optjent i referenceåret, eller en forholdsmæssig andel af nytårsgratialet, forsøgte han at få udbetalt disse beløb af Bedrijfsvereniging, som efter hans opfattelse havde en subsidiær forpligtelse til at udbetale dem i henhold til nederlandsk lovgivning.

5 Dette krav blev afvist med den begrundelse, at Thole's forpligtelser over for arbejdstagerne i henhold til arbejdskontrakten skulle opfyldes af TTP i medfør af artiklerne 1639 aa og 1639 bb i den nederlandske Burgerlijk Wetboek, som blev indsat ved lov af 15. maj 1981 med henblik på gennemførelsen af førnævnte direktiv 77/187, og at Bedrijfsvereniging derfor ikke kunne indtræde i disse forpligtelser.

6 Direktiv 77/187, som Rådet har udstedt med hjemmel bl.a i traktatens artikel 100, tilsigter ifølge betragtningerne »beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af ny indehaver især for at sikre varetagelsen af deres rettigheder«. Med henblik herpå bestemmer direktivet i artikel 3, stk. 1, at »overdragerens rettigheder og forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, som bestod på tidspunktet for overførselen... overgår som følge af denne overførsel til erhververen«. Artikel 4, stk. 1, sikrer de berørte arbejdstagere beskyttelse mod afskedigelse foretaget af overdrageren eller erhververen, dog således, at »der kan ske afskedigelser af økonomiske, tekniske eller organisatoriske årsager, der medfører beskæftigelsesmæssige ændringer«. Desuden pålægger direktivet i artikel 6 overdrageren og erhververen visse forpligtelser til at underrette og konsultere repræsentanterne for de arbejdstagere, som berøres af overførselen. Endelig præciseres det i artikel 7, at direktivet ikke begrænser »medlemsstaternes mulighed for at anvende eller indføre... bestemmelser, som er gunstigere for arbejdstagerne«.

7 Abels indbragte Bedrijfsvereniging's afgørelse for Raad van Beroep, Zwolle, som fandt, at afgørelsen afhang af fortolkningen af bestemmelser i direktiv 77/187. Retten udsatte derfor sagen og forelagde Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Omfatter artikel 1, stk. 1, i direktiv 77/187/EØF også den situation, at overdrageren af virksomheden er erklæret konkurs eller har opnået »surséance van betaling« (en af retten meddelt betalingshenstand)?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

2) Skal artikel 3, stk. 1, i direktiv 77/187/EØF fortolkes således, at de forpligtelser for overdrageren, som ved overførsel af virksomheden overgår til erhververen, også omfatter de forpligtelser, som i henhold til arbejdskontrakten eller arbejdsforholdet er opstået før tidspunktet for overførselen i den i artikel 1, stk. 1, forudsatte betydning?«

Det første spørgsmål

Definitionen af direktivets anvendelsesområde

8 Med hensyn til det første spørgsmål bemærkes indledningsvis, at ifølge artikel 1, stk. 1, i direktiv 77/187, som definerer det saglige anvendelsesområde, finder direktivet »anvendelse på overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter til en anden indehaver som følge af overdragelse eller fusion«. Heraf følger, at direktivet ikke finder anvendelse på andre overførsler end dem, der er en følge af overdragelse eller fusion, hvoraf sidstnævnte ikke kommer i betragtning i denne sag. Spørgsmålet tilsigter at få oplyst, om denne definition omfatter det tilfælde, hvor overdrageren af virksomheden er blevet erklæret konkurs eller har opnået en »surséance van betaling«, når den pågældende virksomhed udgør en del af konkursmassen eller er omfattet af »surséance van betaling«.

9 Ifølge sagsøgeren i hovedsagen, den nederlandske regering og Kommissionen betyder udtrykket »overdracht krachtens overeenkomst« i den nederlandske version af direktivet, at dettes anvendelsesområde er begrænset til alene at omfatte overførsler, som sker i henhold til frivilligt indgåede aftaler med udelukkelse af alle overførsler, der finder sted inden for rammerne af en retslig procedure, som har til formål enten at opnå en tvungen samlet realisering af debitors aktiver eller at overvinde dennes økonomiske vanskeligheder, således at en sådan realisering undgås. De nævnte procedurer er udelukket, selv i det tilfælde, hvor der er tale om et frivilligt salg, fordi det væsentlige moment — aftalefriheden — ikke foreligger, når overførselen indebærer domstolenes indgriben, og når såvel salgets formelle som materielle indhold bestemmes af den afvejning af de respektive interesser, som er karakteristisk for disse procedurer.

10 Bedrijfsvereniging og den danske regering har derimod gjort gældende, at den omtvistede bestemmelse fortolket efter sin ordlyd ikke giver holdepunkter for at antage, at en overførsel, der sker som følge af et salg foretaget af et konkursbos kurator — eller af en debitor, der har opnået »surséance van betaling« — skulle være undtaget fra direktivets anvendelsesområde.

11 En sammenlignende undersøgelse af de forskellige sproglige versioner af den pågældende bestemmelse viser terminologiske forskelle mellem disse versioner, for så vidt angår overførsel som følge af overdragelse. Mens den tyske version (»vertragliche Übertragung«), den franske version (»cession conventionnelle«), den græske version (»συμβατική εκχώρηση«), den italienske version (»cessione contrat-

tuale«) og den nederlandske version (»overdracht krachtens overeenkomst«), klart kun angår overdragelser i henhold til aftale og således gør det muligt at slutte, at andre former for overdragelse som f.eks. overdragelse som følge af en forvaltningsakt eller en retsafgørelse er udelukket, synes den engelske version (»legal transfer«) og den danske version (»overdragelse«) at angive et videre anvendelsesområde.

12 Endvidere bemærkes, at indholdet af begrebet overdragelse i henhold til aftale, således som denne sag har vist, er forskelligt i medlemsstaternes konkursret. Mens nogle medlemsstater i visse tilfælde anser det salg, der sker inden for rammerne af en konkursbehandling, for et normalt salg i henhold til aftale, selv hvis en retslig myndigheds mellemkomst er en nødvendig forudsætning for indgåelse af en sådan aftale, antager andre retsordener i visse tilfælde, at salget sker i kraft af en offentlig myndighedsakt.

13 I betragtning af disse forskelle, kan den omtvistede bestemmelses rækkevidde ikke bedømmes alene på grundlag af dens ordlyd. Dens betydning må følgelig afklares på baggrund af direktivets opbygning, dets placering i det fællesskabsretlige system i forhold til konkursordningerne samt dets formål.

Forholdet mellem direktivet og konkursretten

14 Som det fremgår af de førnævnte betragtninger til direktiv 77/187, har dette til formål at beskytte arbejdstagerne for at sikre varetagelsen af deres rettigheder i forbindelse med virksomhedsoverførsel.

15 Konkursretten er karakteriseret ved særlige procedurer, som har til formål at afveje de forskellige interesser, herunder de enkelte kreditorgruppers interesser, hvilket i alle medlemsstaterne indebærer, at der findes særlige regler, som kan bevirke en i hvert fald delvis fravigelse af andre, generelle bestemmelser, herunder inden for social- og arbejdslovgivningen.

16 Konkursrettens særlige karakter, som genfindes i alle medlemsstaternes retsordener, bekræftes ligeledes i fællesskabsretten. Artikel 1, stk. 2, litra d), i Rådets direktiv 75/129 af 17. februar 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 48, s. 29), der ligesom direktiv 77/187 er blevet udstedt for at opnå formålene med traktatens artikel 117, bestemmer udtrykkeligt, at denne retsakt ikke finder anvendelse på arbejdstagere, som berøres af standsning af en virksomheds aktiviteter »som følge af en retsafgørelse«. Endvidere har konkursrettens særlige karakter givet sig udtryk i udstedelsen

af Rådets direktiv 80/987 af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23). Ved dette direktiv indføres en garantiordning for ubetalte lønkrav, som ligeledes finder anvendelse på virksomheder, der erklæres konkurs.

17 Hertil kommer, at reglerne om konkursbehandling og om tilsvarende procedurer er meget forskellige i de forskellige medlemsstater. Denne konstatering i forbindelse med den omstændighed, at konkursretten, såvel i medlemsstaternes retsordener som i fællesskabsretten, er undergivet særlige regler, gør det muligt at slutte, at hvis direktivet var bestemt til også at omfatte overførsler af virksomheder, foretaget inden for rammerne af sådanne procedurer, ville der have været indsat en udtrykkelig bestemmelse herom.

Direktivets formål

18 Denne fortolkning af direktiv 77/187 følger også af en undersøgelse af direktivets formål. Det fremgår af betragtningerne til direktivet, at den beskyttelse af arbejdstagerne i forbindelse med overførsel af virksomheder, som direktivet skal sikre, skal ses på baggrund af »den økonomiske udvikling« og nødvendigheden af, som nævnt i traktatens artikel 117, »at fremme en forbedring af arbejdernes leve- og arbejdsvilkår for herigennem at muliggøre en udjævning af disse vilkår på et stadigt stigende niveau«. Som Kommissionen med føje har anført, er direktivets formål altså at forhindre, at omstruktureringen inden for fællesmarkedet sker på bekostning af arbejdstagerne i de berørte virksomheder.

19 Parterne er uenige om bedømmelsen af den økonomiske og sociale virkning, til gavn eller til skade for arbejdstagernes interesser, som følger af en eventuel anvendelse af direktivet på konkurs eller en tilsvarende procedure.

20 Bedrijfsvereniging og den danske regering mener, at direktivet finder anvendelse på en sådan situation, fordi de lønmodtagere, hvis arbejdsgiver erklæres konkurs, netop er dem, der har størst behov for beskyttelse, og fordi både arbejdstagerne og konkursboet normalt er mere rede til at fortsætte driften af virksomheden, indtil en overførsel kan finde sted, når en sådan beskyttelse er sikret.

21 Derimod har den nederlandske regering og Kommissionen anført, at direktivets anvendelse på overførsel af virksomheder i tilfælde af konkurs eller »surséance van

betaling« vil få visse økonomiske konsekvenser, som er til skade for beskyttelsen af arbejdstagerne. Efter deres opfattelse kan en sådan udvidelse af direktivets anvendelsesområde afholde en potentiel erhverver fra at købe virksomheden på betingelser, der er acceptable for samtlige boets kreditorer, som herefter ville være henvist til at sælge virksomhedens aktiver enkeltvis. Dette ville imidlertid indebære, at alle virksomhedens arbejdspladser går tabt, hvilket er i modstrid med direktivets tilsigtede virkning.

22 Denne forskellige vurdering viser, at der på den økonomiske udviklings nuværende trin hersker stor usikkerhed om indvirkningen på arbejdsmarkedet af virksomhedsoverførsler i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens og om, hvilke foranstaltninger, der er egnede til bedst muligt at beskytte arbejdstagernes interesser i denne situation.

23 Det følger af det foregående, at man ikke kan udelukke en alvorlig risiko for en generel forværring af arbejdernes leve- og arbejdsvilkår, i strid med traktatens sociale formål, og at man derfor ikke kan konkludere, at direktiv 77/187 pålægger medlemsstaterne en pligt til at udvide de bestemmelser, som direktivet fastsætter, til at omfatte overførsler af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter, som sker inden for rammerne af en konkursbehandling, der har til formål at realisere overdragerens aktiver under den kompetente retlige myndigheds kontrol.

24 Det må dog præciseres, at selv om sådanne overførsler på grund af de ovenfor anførte betragtninger ikke falder ind under direktivets anvendelsesområde, kan medlemsstaterne frit på egen hånd og på grundlag af deres egen nationale ret anvende direktivets principper helt eller delvis på disse tilfælde.

Direktivets anvendelse i tilfælde af »surséance van betaling«

25 Selv om overførselen af virksomheden i nærværende sag er sket inden for rammerne af en konkursbehandling, angår den nationale rets spørgsmål ligeledes en eventuel overførsel, der sker inden for rammerne af en procedure såsom »surséance van betaling« (en af retten meddelt betalingshenstand).

26 Parterne er uenige i deres vurdering af spørgsmålet, om en sådan overførsel skal følge de samme regler, for så vidt angår anvendelsen af direktiv 77/187, som en overførsel, der sker som følge af salg ved et konkursbos kurator. I denne forbindelse har den nederlandske regering og Kommissionen gjort gældende, at de grunde, som er til hinder for at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte

overførsler af virksomheder, foretaget inden for rammerne af en konkursbehandling, ligeledes er til hinder for dets anvendelse i tilfælde af, at retten har meddelt overdrageren betalingshenstand.

27 Derimod synes Bedrijfsvereniging og den danske regering at være af den opfattelse, at direktiv 77/187, selv i det tilfælde, hvor det ikke finder anvendelse på en overførsel, foretaget inden for rammerne af en konkursbehandling, må finde anvendelse, når overdrageren har opnået en af retten meddelt betalingshenstand. I modsat fald kunne betalingshenstand søges opnået netop med henblik på at gennemføre overførsel på bekostning af arbejdstagernes rettigheder.

28 En procedure som »surséance van betaling« frembyder visse fælles træk med konkursbehandling, idet den i lighed med denne har retslig karakter. Den adskiller sig imidlertid fra konkursbehandling derved, at dommerens kontrol, såvel med procedurens indledning som dens forløb er af mere begrænset omfang. Desuden er en sådan procedures formål i første række at bevare aktiverne og i givet fald fortsætte virksomhedens drift gennem en kollektiv betalingshenstand med henblik på at opnå en ordning, der gør det muligt at sikre driften i fremtiden. I mangel af en sådan ordning kan en procedure af denne art, som i det foreliggende tilfælde, føre til debitors konkurs.

29 Heraf følger, at de grunde, som er til hinder for at anvende direktivet på overførsler af virksomheder i forbindelse med en konkursbehandling, ikke gælder for en procedure af den nævnte art, som gennemføres på et tidligere trin.

30 Af alle disse grunde må det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 77/187 af 14. februar 1977 ikke finder anvendelse på overførsel af en virksomhed, en bedrift eller en del af en bedrift i en situation, hvor overdrageren er erklæret konkurs, når den pågældende virksomhed eller bedrift er en del af konkursmassen, men at dette ikke ikke berører medlemsstaternes frihed til på egen hånd at anvende direktivets principper på en sådan overførsel. Direktivet finder derimod anvendelse på overførsel af en virksomhed, en bedrift eller en del af en bedrift til en anden indehaver, foretaget inden for rammerne af en procedure såsom »surséance van betaling« (en af retten meddelt betalingshenstand).

Det andet spørgsmål

31 Det andet spørgsmål angår i det væsentlige, om artikel 3, stk. 1, i direktiv 77/187 skal fortolkes således, at det også omfatter de forpligtelser for overdrageren, som i

henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold er opstået før tidspunktet for overførselen.

32 Den nævnte bestemmelses første afsnit bestemmer, at »overdragerens rettigheder og forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, som bestod på tidspunktet for overførselen i henhold til artikel 1, stk. 1, overgår som følge af denne overførsel til erhververen«. I andet afsnit præciseres det imidlertid, at »medlemsstaterne kan bestemme, at overdrageren også efter overførselen i henhold til artikel 1, stk. 1, og sammen med erhververen er ansvarlig for de forpligtelser, som følger af en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold«.

33 Bedrijfsvereniging og Kommissionen har anført, at den omtvistede bestemmelse omfatter alle de forpligtelser, som påhviler overdrageren i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, herunder arbejdstagernes allerede forfaldne krav over for den tidligere arbejdsgiver. Dette følger af formålet med direktivet, som tilsigter beskyttelse af arbejdstagerne, og nærmere bestemt varetagelse af deres rettigheder ved skift af arbejdsgiver.

34 Derimod mener den nederlandske regering, at bestemmelsen skal fortolkes således, at den ikke omfatter overførsel af krav opstået før virksomhedens overførsel, da en debitor ifølge et anerkendt aftaleretligt princip ikke kan overføre sine forpligtelser til en tredjemand uden sine kreditorers medvirken. Den nationale lovgiver kan imidlertid frit bestemme, at den nye arbejdsgiver skal være ansvarlig for disse krav sammen med den tidligere arbejdsgiver for at udelukke den risiko for arbejdstagerne, som følger af, at overdrageren eventuelt forsvinder efter overførselen.

35 Den danske regering sondrer mellem overførsel af en virksomhed som følge af et normalt salg — herunder også i en situation, hvor retten har meddelt betalingshenstand — og et konkursbos overførsel af en virksomhed. Mens erhververen i det første tilfælde indtræder i alle overdragerens forpligtelser i henhold til et arbejdsforhold, er han ikke forpligtet til at overtage ældre forpligtelser, som påhviler et konkursbo i kraft af konkurslovgivningens regler.

36 Det bemærkes, at artikel 3, stk. 1, første afsnit i direktiv 77/187 i generelle vendinger og uden noget forbehold henviser til »overdragerens rettigheder og forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold, som bestod på tidspunktet for overførselen«. Det nævnte stykkes andet afsnit, som bemyndiger medlemsstaterne til at bestemme, at overdrageren sammen med erhververen skal være ansvarlig »også efter overførselen«, viser, at ansvaret for at opfylde de krav,

som følger af de af arbejdstagernes rettigheder, der bestod på tidspunktet for overførselen, i første række påhviler erhververen.

37 Denne fortolkning bekræftes af, at artikel 3, stk. 3, udtrykkeligt bestemmer, at det omtvistede stk. 1 ikke finder anvendelse på »arbejdstagerens ret til ydelser i forbindelse med alderdom og invaliditet eller til efterladte i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger, der findes ud over medlemsstaternes lovbestemte sociale sikringsordninger«. Når der findes en sådan speciel regel, som begrænser hovedreglens anvendelsesområde, må det sluttes, at artikel 3, stk. 1, omfatter alle de rettigheder for arbejdstagerne, der ikke er omfattet af denne undtagelse, hvad enten disse rettigheder er opstået før eller efter virksomhedens overførsel.

38 Det andet spørgsmål må derfor besvares med, at artikel 3, stk. 1, i direktiv 77/187 skal fortolkes således, at det omfatter de forpligtelser for overdrageren, som i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold er opstået før tidspunktet for overførselen, alene med forbehold af de i denne artikels stk. 3 nævnte undtagelser.

Sagens omkostninger

39 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske og den danske regering samt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Raad van Beroep, Zwolle, ved kendelse af 28. juni 1983, for ret:

1) Artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 77/187 af 14. februar 1977 finder ikke anvendelse på overførsel af en virksomhed, en bedrift eller en del af en bedrift i en situation, hvor overdrageren er erklæret konkurs, når den pågældende virksomhed eller bedrift er en del af konkursmassen; dette berører dog ikke medlemsstaternes frihed til på egen hånd at anvende direktivets principper på en sådan overførsel. Direktivet finder derimod anvendelse på overførsel af en virksomhed, en bedrift eller en del af en bedrift til en anden indehaver, foretaget inden for rammerne af en procedure såsom »surséance van betaling« (en af retten meddelt betalingshenstand).

2) Artikel 3, stk. 1, i direktiv 77/187 skal fortolkes således, at det også omfatter de forpligtelser for overdrageren, som i henhold til en arbejdskontrakt eller et arbejdsforhold er opstået før tidspunktet for overførselen, alene med forbehold af de i denne artikels stk. 3 nævnte undtagelser.

Mackenzie Stuart Bosco Due Kakouris

Koopmans Everling Bahlmann Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. februar 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident